

179

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 lipca 1961 r.

w sprawie dowodów nabycia materiałów budowlanych oraz sporządzenia spisu remanentu tych materiałów.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego (Dz. U. Nr 32, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu:

- 1) artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego (Dz. U. Nr 32, poz. 162),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, rozumieć należy ustawę z dnia 15 lipca 1961 r. o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego (Dz. U. Nr 32, poz. 162).

3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o materiałach (surowcach) budowlanych, rozumieć należy materiały oraz wyroby z tych materiałów dla celów budownictwa, wykazane w rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 21 lipca 1961 r. w sprawie wykazu materiałów budowlanych, na których posiadanie osoby fizyczne i prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej obowiązane są posiadać dowody legalnego ich nabycia lub uzyskania (Dz. U. Nr 35, poz. 181).

4. Przy stosowaniu ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie określa się pojęcie osób nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej według przepisów podatkowych.

§ 2. 1. Nabycie materiałów (surowców) budowlanych powinno być udowodnione rachunkiem, który powinien zawierać ujęte w sposób ścisły i rzetelny:

- 1) imię, nazwisko (nazwę firmy) i adres sprzedającego (dostawcy),
- 2) datę sprzedaży (dostawy),
- 3) numer rachunku,
- 4) imię, nazwisko (nazwę firmy) i adres zakupującego (odbiorcy),
- 5) ilość i cenę jednostkową poszczególnych rodzajów materiałów budowlanych,
- 6) ogólną sumę należności,
- 7) podpis sprzedającego (dostawcy).

2. Uzyskanie materiałów (surowców) budowlanych powinno być stwierdzone w sposób ścisły i rzetelny:

- 1) jeżeli chodzi o materiały budowlane uzyskane z rozbiórki — zaświadczeniem prezydium rady narodowej, na której terenie znajdował się rozebrany obiekt,
- 2) u inwestora (budującego) — jeżeli chodzi o materiały wytwarzane przez niego z nabytych surowców — dowodami nabycia, o których mowa w ust. 1,
- 3) u wykonawcy budowy — jeżeli chodzi o materiały wytwarzane przez niego z nabytych surowców — dowodami nabycia, o których mowa w ust. 1, oraz danymi z kontroli ilościowej, do której prowadzenia obowiązani są w myśl przepisów podatkowych podatnicy opodatkowywani na zasadach ogólnych; jeżeli przepisy podatkowe nie nakładają na wykonawcę budowy obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej, to jednak dla celów udokumentowania uzyskania materiałów budowlanych powinien on taką kontrolę ilościową prowadzić.

§ 3. Rachunki, o których mowa w § 2, stanowią dowód legalnego nabycia lub uzyskania materiałów budowlanych tylko wówczas, gdy są wystawione przez:

- 1) jednostki gospodarki uspołecznionej,
- 2) przedsiębiorstwa trudniące się na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej produkcją lub sprzedażą materiałów (surowców) budowlanych, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami o zezwoleniach na wykonywanie działalności gospodarczej,
- 3) zrzeszenia ludności i zespoły prowadzące, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, działalność w zakresie pozyskania i produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców,
- 4) osoby prywatne posiadające dowody legalnego nabycia lub uzyskania materiałów w rozumieniu przepisów rozporządzenia.

§ 4. 1. Dla celów przewidzianego w art. 3 sprawdzenia legalności nabycia lub uzyskania materiałów nie jest wymagane okazanie dowodów w odniesieniu do materiałów budowlanych nabytych lub uzyskanych do dnia 30 września 1961 r. przez osoby, na których w myśl innych przepisów nie ciążył obowiązek udokumentowania posiadania tych materiałów — jeżeli osoby te sporządzą rzetelnie spis remanentu materiałów (surowców) według stanu na dzień 30 września 1961 r. i spis ten zgłoszą odpowiedniemu organowi w terminie do dnia 14 października 1961 r.

2. Spis remanentu materiałów (surowców) budowlanych powinien zawierać oddzielne wyszczególnienie materiałów (surowców) budowlanych:

- 1) które już zostały zużyte na nie zakończoną budowę,
- 2) które nie zostały jeszcze zużyte na budowę, a są w posiadaniu osób prowadzących lub mających prowadzić budowę.

3. Wyszczególnienie składników remanentu powinno zawierać dane ilościowe według rodzajów i gatunków materiałów (surowców) budowlanych, sporządzone według takiej jednostki miary, jaka dla danego materiału jest właściwa.

4. Spis powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko (nazwę firmy) i adres właściciela materiałów (budowy) oraz miejsce budowy,
- 2) wyszczególnienie, o którym mowa w ust. 2 i 3, z oznaczeniem kolejności pozycji,
- 3) podsumowanie spisu, podające ogólną ilość kolejnych pozycji spisu,
- 4) podpisy osób, które są właścicielami materiałów (budowy),
- 5) miejsce oraz datę sporządzenia spisu.

5. Spis powinien być sporządzony w trzech egzemplarzach atramentem, taśmą maszynową lub ołówkiem kopiającym.

§ 5. 1. Dwa egzemplarze spisu należy zgłosić:

- 1) jeżeli chodzi o osoby zamieszkuje na terenie gromad — do prezydium właściwej gromadzkiej rady narodowej,
- 2) jeżeli chodzi o pozostałe osoby — do wydziału finansowego prezydium właściwej powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

2. Dla zgłoszenia (ust. 1) właściwa jest:

- 1) w odniesieniu do inwestorów — rada narodowa, na której terenie znajduje się budowa,
- 2) w odniesieniu do wykonawców budowy — rada narodowa, na której terenie znajduje się przedsiębiorstwo wykonawcy.

3. Prezydya gromadzkich rad narodowych (ust. 1 pkt 1) obowiązane są przekazać otrzymane spisy w terminie do siedmiu dni właściwemu organowi finansowemu.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

180

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 5 lipca 1961 r.

w sprawie szczegółowych zasad określania wewnątrzzakładowych sieci telekomunikacyjnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2, art. 16 ust. 1 i art. 25 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za jeden zakład pracy uważa się:

- 1) lokal znajdujący się w jednym lub kilku budynkach połączonych ze sobą, zajmowany przez jedną osobę fizyczną, prawną, instytucję lub organizację,
- 2) zespół obiektów budowlanych, pozostających w zarządzie jednej osoby fizycznej, prawnej, instytucji lub organizacji, znajdujących się na terenie jednej lub kilku przylegających do siebie parcel, albo jeżeli chodzi o obiekty górnicze — na terenie jednego obszaru górniczego.

§ 2. Za jedno gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne oraz związane z ich uprawą obiekty budowlane, pozostające w zarządzie jednej osoby fizycznej, prawnej, instytucji albo organizacji, a znajdujące się na terenie jednej lub sąsiadujących ze sobą gromad.

§ 3. Za jedno gospodarstwo leśne uważa się grunty leśne, zalesione lub nie zalesione oraz inne grunty i obiekty związane z prowadzeniem gospodarstwa leśnego, pozostające w zarządzie jednej osoby fizycznej, prawnej, instytucji albo organizacji, a znajdujące się na terenie jednego lub sąsiadujących ze sobą powiatów.

§ 4. Osoby i instytucje zakładające wewnątrzzakładowe przewodowe sieci telegraficzne i telefoniczne w obrębie jed-

nego gospodarstwa rolnego (§ 2) lub leśnego (§ 3) obowiązane są, w razie gdy linie tych sieci mają przebiegać wzdłuż dróg publicznych i rzek, przez tereny miast i osiedli i w pobliżu lotnisk oraz krzyżować się lub zbliżać do torów kolejowych, linii i urządzeń energetycznych oraz urządzeń służących do przesyłania płynów i gazów — uzyskać stwierdzenie organu określonego w § 6, że sposób budowy tych linii odpowiada przepisom wydanym na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) oraz obowiązującym w tym zakresie normom państwowym.

§ 5. Za jeden budynek uważa się pozostające w zarządzie jednej osoby fizycznej, prawnej, instytucji i organizacji:

- 1) budowlę posiadającą ściany i filary bądź słupy i pokrycie,
- 2) zespół budowli określonych w pkt 1, połączonych ze sobą.

§ 6. Organami Ministra Łączności powołanymi do zatwierdzania założeń inwestycyjnych na budowę i rozbudowę wewnątrzzakładowych przewodowych sieci telegraficznych i telefonicznych państwowych jednostek organizacyjnych oraz kontroli ich utrzymania i wykorzystania są rejonowe urzędy telekomunikacyjne właściwe ze względu na miejsce położenia sieci, a w miastach, w których zostały utworzone urzędy telefonów miejscowych (dzielnicowe urzędy telefonów miejscowych) — te urzędy.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

181

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 21 lipca 1961 r.

w sprawie wykazu materiałów budowlanych, na których posiadanie osoby fizyczne i prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej obowiązane są posiadać dowody legalnego ich nabycia lub uzyskania.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego (Dz. U. Nr 32, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązkiem udokumentowania pochodzenia materiałów budowlanych, użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego, zostają objęte następujące materiały budowlane:

- 1) cement,
- 2) materiały ścienne (cegła, prefabrykaty),
- 3) stal zbrojeniowa i kształtowa,
- 4) drewno,
- 5) materiały podłogowe i ckładzinowe,

- 6) szkło okienne,
- 7) następujące materiały instalacyjne:
  - a) kable,
  - b) przewody miedziane,
  - c) rury stalowe i kształtki,
  - d) wanny,
  - e) grzejniki.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury: *S. Pietrusiewicz*